

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 3 października 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. przyznał N. W. prawo do emerytury od dnia 1 września 2017 roku.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

- przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1997 do 2006 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 68,72%,
- kwotę bazową 3.536,87 zł,
- podstawę wymiaru – 2.430,54 zł,
- okresy składkowe w wymiarze 20 lat 7 miesięcy i 17 dni (247 miesięcy).

Wysokość emerytury w kwocie 1.499,26 zł Zakład ustalił w następujący sposób:

$(24\% \times 3.536,87 \text{ zł}) + [(247 \times 1,3\%) / 12] \times 2.430,54 \text{ zł}$.

Zakład nie uwzględnił okresów:

- od 15 kwietnia 1973 roku do 28 lutego 1978 roku,
- od 1 października 1979 roku do 31 grudnia 1979 roku

z uwagi na wymiar etatu niższy niż $\frac{1}{2}$,

- od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku,
- od 1 kwietnia 1981 roku do 30 listopada 1986 roku

z uwagi na brak informacji o wymiarze czasu pracy.

Do obliczenia wysokości emerytury Zakład nie uwzględnił również wynagrodzeń za lata 1973 – 1979 w tytułu zatrudnienia w Samodzielnym Publicznym Zakładzie Opieki Zdrowotnej z uwagi na brak informacji, czy od wynagrodzenia zostały odprowadzone składki na ubezpieczenia społeczne.

Podstawę wymiaru za okresy pozostawania w stosunku pracy za które nie zostało udokumentowane wynagrodzenie – od 1 września 1999 roku do 31 grudnia 2016 roku stanowiło wynagrodzenie minimalne.

Zakład zawiesił wypłatę emerytury z powodu zbiegu prawa do więcej niż jednego świadczenia, gdyż ubezpieczony pobiera emeryturę z MSWiA.

Powyższą decyzję w części dotyczącej wyliczenia wysokości emerytury zaskarżył ubezpieczony.

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) obrazę prawa materialnego to jest ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych polegające na nieprawidłowym wyliczeniu wysokości emerytury – nieuwzględnieniu zarobków wskazanych w dokumentach płacowych oraz niezaliczeniu do okresu składkowego okresów świadczenia pracy na podstawie umów o pracę i podlegania z tego tytułu ubezpieczeniom za okres od 15 kwietnia 1973 roku do 28

lutego 1978 roku, od 1 października 1979 roku do 31 grudnia 1979 roku, od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku, od 1 kwietnia 1981 roku do 30 listopada 1986 roku,

2) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a to tego, że ubezpieczony w okresie od stycznia 1973 roku do końca grudnia 1979 roku i od 1 stycznia 1999 roku do 31 grudnia 2006 roku osiągał wynagrodzenie wyższe niż przyjęte do obliczenia przez organ rentowy, a to wynagrodzenie wskazane w zaświadczeniach o zatrudnieniu i wynagrodzeniu wydanych przez podmioty zatrudniające go i wynagrodzenia te powinny być przyjęte do wyliczenia wysokości zarobków obliczonych na podstawie tych dokumentów płacowych.

Wobec tak sformułowanych zarzutów wniósł o zmianę decyzji u ustalenie wysokości emerytury przy przyjęciu okresów zatrudnienia: od 15 kwietnia 1973 roku do 28 lutego 1978 roku, od 1 października 1979 roku do 31 grudnia 1979 roku, od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku, od 1 kwietnia 1981 roku do 30 listopada 1986 roku oraz do podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne zarobków osiągniętych w okresie od stycznia 1973 roku do końca grudnia 1979 roku i od 1 stycznia 1999 roku do 31 grudnia 2006 roku.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Kolejną decyzją z dnia 31 lipca 2018 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ponownie ustalił wysokość emerytury ubezpieczonego od dnia 1 września 2017 roku.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

- przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1998 do 2007 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 259,42% (wskaźnik ten został ograniczony do 250%),
- kwotę bazową 3.536,87 zł,
- podstawę wymiaru – 8.842,18 zł,
- okresy składkowe w wymiarze 23 lat 5 miesięcy i 18 dni (281 miesięcy).

Wysokość emerytury w kwocie 3.540,41 zł Zakład ustalił w następujący sposób:

$(24\% \times 3.536,87 \text{ zł}) + [(281 \times 1,3\%) / 12] \times 8.842,18 \text{ zł}$.

Zakład nie uwzględnił okresów:

- od 15 kwietnia 1973 roku do 28 lutego 1978 roku z uwagi na wymiar etatu niższy niż 1/2,
- od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku,
- od 1 kwietnia 1981 roku do 30 listopada 1986 roku

z uwagi na brak informacji o wymiarze czasu pracy.

Do obliczenia wysokości emerytury Zakład uwzględnił faktyczne zarobki za lata 1999-2006 oraz zaliczył do stażu okres zatrudnienia w (...) Spółdzielni (...) od 1 kwietnia 1978 roku do 1 lutego 1981 roku i zarobki na podstawie druku Rp-7.

Wypłata emerytury została zawieszona, na podstawie art. 95 ustawy, gdyż ubezpieczony pobiera inne świadczenie.

Powyższa decyzja została zaskarżona przez ubezpieczonego w części – w zakresie nieuwzględniającym okres zatrudnienia ubezpieczonego w Samodzielnym ZOZ R. od 15 kwietnia 1973 roku do 28 lutego 1978 roku, w Samodzielnym Publicznym ZOZ w P. od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku i w ZOZ Ł. i ZOZ B. w okresie od 1 kwietnia 1981 roku do 30 listopada 1986 roku.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie.

Postanowieniem z dnia 18 października 2018 roku Sąd połączył do wspólnego rozpoznania i rozstrzygnięcia odwołania od ww. decyzji. (postanowienie – k.9 akt VIII U 2030/18)

Kolejną decyzją z dnia 7 marca 2019 roku, po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 28 stycznia 2019 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 stycznia 2019 roku, której wysokość obliczył na podstawie art. 55, art. 55a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia emerytury w wysokości 4.996,68 zł Zakład przyjął:

- składki zaewidencjonowane na koncie z uwzględnieniem waloryzacji w wysokości 610.746,22 zł,
- średnie dalsze trwanie życia 151,40 miesięcy,
- zwaloryzowany kapitał początkowy w kwocie 145.750,45 zł.

Zakład zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego.

Decyzją z dnia 7 marca 2019 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 1 stycznia 2019 roku – od daty złożenia wniosku. Świadczenie zostało przyznane na podstawie art. 27 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Do ustalenia podstawy wymiaru emerytury przyjęto:

- przeciętną podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne z 10 lat kalendarzowych od 1998 do 2007 roku oraz wskaźnik wysokości podstawy wymiaru 259,42% (wskaźnik ten został ograniczony do 250%),
- kwotę bazową 3.536,87 zł,
- podstawę wymiaru – 8.842,18 zł,
- okresy składkowe w wymiarze 25 lat 5 miesięcy i 18 dni (305 miesięcy).

Wysokość emerytury w kwocie 3.770,31 zł Zakład ustalił w następujący sposób:

$(24\% \times 3.536,87 \text{ zł}) + [(305 \times 1,3\%) / 12] \times 8.842,18 \text{ zł}$.

Zakład zawiesił wypłatę świadczenia z uwagi na pobieranie przez ubezpieczonego emerytury z Wojskowego Biura Emerytalnego.

Na rozprawie w dniu 19 lutego 2018 roku pełnomocnik ubezpieczonego poparła odwołania i wniosła o przyznanie prawa do wypłaty dwóch emerytur – z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych i Wojskowego Biura Emerytalnego.

W piśmie procesowym z dnia 18 marca 2019 roku (k. 129) pełnomocnik ubezpieczonego cofnęła odwołanie w związku z wydanymi w dniu 7 marca 2019 roku decyzjami, oświadczając, iż ubezpieczony nie będzie składał od nich odwołania i wniosła o umorzenie postępowania. Nadto wniosła o zasądzenie kosztów postępowania w sprawie.

W piśmie procesowym z dnia 17 kwietnia 2019 roku (k. 135) pełnomocnik ubezpieczonego sprecyzowała, iż cofa odwołania w części – w zakresie wyliczenia świadczenia. Natomiast popiera odwołanie w części dotyczącej zawieszenia wypłaty świadczenia, z uwagi na zbieg prawa do dwóch świadczeń, wnosząc o wypłatę obu świadczeń emerytalnych.

W piśmie procesowym z dnia 28 marca 2019 roku (k. 132) pełnomocnik ZUS wyraził zgodę na cofnięcie odwołania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony N. W. urodził się (...).

W dniu 4 września 2017 roku ubezpieczony złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wniosek o emeryturę.

(wniosek – k.1-8 akt ZUS)

Decyzją z dnia 7 października 1997 roku Wojskowe Biuro Emerytalne przyznało ubezpieczonemu emeryturę wojskową w wysokości 2.158,97 zł.

Do obliczenia podstawy wymiaru świadczenia przyjęto wg stawek obowiązujących w dniu 1 listopada 1997 roku uposażenie za stopień wojskowy po 32 latach wysługi wojskowej.

Procentowy wymiar emerytury ubezpieczonego nie przekracza 75% podstawy wymiaru.

(kopia decyzji – k.136-137)

Na wysokość emerytury wojskowej ubezpieczonego nie wpłynęły jakiegokolwiek okresy ubezpieczenia w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Emerytura wojskowa została przyznana ubezpieczonemu za okres pełnienia służby wojskowej w okresie od 30 lipca 1964 roku do 15 października 1996 roku i wynosi 75% podstawy wymiaru emerytury.

(pismo (...) k.155)

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Istotne w sprawie okoliczności zostały ustalone na podstawie ww. dowodów z dokumentów, których treści strony nie kwestionowały.

Sąd zważył, co następuje:

Na wstępie należy wskazać, iż w toku postępowania organ rentowy wydał decyzje uwzględniając wszystkie sporne okresy zatrudnienia ubezpieczonego (od 15 kwietnia 1973 roku do 28 lutego 1978 roku, od 1 października 1979 roku do 31 grudnia 1979 roku, od 25 stycznia 1975 roku do 31 grudnia 1977 roku, od 1 kwietnia 1981 roku do 30 listopada 1986 roku) oraz wynagrodzenie (od stycznia 1973 roku do końca grudnia 1979 roku i od 1 stycznia 1999 roku do 31 grudnia 2006 roku). W tym zakresie żądanie ubezpieczonego zostało zaspokojone w całości, a ubezpieczony nie kwestionował wysokości obliczonego na nowo świadczenia.

Wobec zaspokojenia żądania ubezpieczonego w zakresie ustalenia okresów podlegania ubezpieczeniom społecznym i podstawy wymiaru składek, i w konsekwencji ustalenia ponownie wysokości świadczenia Sąd na podstawie art. 477¹³§1 k.p.c. umorzył postępowanie w sprawie w tej części.

Spór między stronami został ograniczony do ustalenia czy ubezpieczony ma prawo do dwóch świadczeń emerytalnych – emerytury z powszechnego systemu emerytalnego oraz do emerytury wojskowej.

Podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie stanowią przepisy art. 2, art. 95 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U z 2018 roku, poz. 1270; zwaną dalej „ustawą emerytalną”) oraz art. 15a ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2019 roku, poz.289)

Zgodnie z treścią art. 95 ust. 1 ww. ustawy o emeryturach i rentach, w razie zbiegu u jednej osoby prawa do kilku świadczeń przewidzianych w ustawie wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. W myśl art. 95 ust. 2, przepis ust. 1 ww. ustawy o emeryturach i rentach, stosuje się również, z uwzględnieniem art. 96, w razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie z prawem do świadczeń

przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym osób, o których mowa w art. 2 ust. 2, z wyjątkiem przypadku, gdy emerytura wojskowa lub policyjna została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ww. ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin (...).

Zarówno art. 95 ustawy o emeryturach i rentach, jak i analogiczny art. 7 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych wojskowych wskazują, że ubezpieczony uprawniony do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych nie może jednocześnie pobierać emerytury wojskowej, mimo że spełnił warunki do jej nabycia. W razie zbiegu prawa do emerytury lub renty określonych w ustawie emerytalnej z prawem do świadczeń przewidzianych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin stosuje się - wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy emerytalnej - zasadę wypłaty jednego świadczenia, a zatem wypłaca się jedno z tych świadczeń - wyższe lub wybrane przez zainteresowanego. Z kolei art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej określa wyjątki od tej zasady. Jeden z wyjątków odnosi się do przypadku obliczenia emerytury wojskowej na podstawie art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych (dla żołnierza, który został powołany do służby zawodowej po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku), a od dnia 1 stycznia 2013 roku - również na podstawie art. 18e tej ustawy (dla żołnierza powołanego do zawodowej służby wojskowej po raz pierwszy po dniu 31 grudnia 2012 roku).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24 stycznia 2019 roku (I UK 426/17) wyjaśnił, iż w przypadku zbiegu prawa do emerytury wojskowej z emeryturą z powszechnego systemu emerytalnego „problem sprowadza się do interpretacji użytego w art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej zwrotu „emerytura (...) została obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin” i rozstrzygnięcie, czy ma on znaczenie podmiotowe czy też przedmiotowe – ukierunkowane na sposób jej obliczenia. W dalszej części uzasadnienia Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż artykuł 2 ustawy emerytalnej umożliwia emerytowanym żołnierzom zawodowym i funkcjonariuszom służb mundurowych nabycie prawa do emerytury z powszechnego systemu emerytalnego, po spełnieniu jego ustawowych przesłanek. W przypadku sprzężenia tego prawa nie tylko z wiekiem emerytalnym, ale także z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych (przy emeryturze z systemu zdefiniowanego świadczenia), w stażu emerytalnym nie uwzględnia się okresów służby wojskowej oraz służby w formacjach „mundurowych”, jeżeli z tego tytułu ustalono prawo do świadczeń pieniężnych określonych w ustawach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych (art. 5 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach). Tak samo jest w przypadku emerytury z systemu zdefiniowanej składki przewidzianej dla osób urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku i niepowiązanej z posiadaniem wymaganych okresów składkowych i nieskładkowych, gdyż o prawie do niej decyduje wyłącznie wiek emerytalny i zgromadzony kapitał składkowy pochodzący z „cywilnego” okresu ubezpieczenia (nie dotyczy to zwolnionych ze służby żołnierzy zawodowych i funkcjonariuszy służb mundurowych, którzy nie mają ustalonego prawa do świadczeń określonych w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym tych osób lub którzy prawo to utracili). Z uwagi na uwarunkowania wiekowe, żołnierzom, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku, emerytura obliczana jest na podstawie kapitału składkowego. Z powyższych spostrzeżeń wynika, że niezależnie od daty przyjęcia do służby (i niezależnie od rodzaju emerytury) emeryt wojskowy nie może mieć uwzględnionego okresu służby wojskowej w emeryturze z powszechnego systemu emerytalnego. W tym zakresie sytuacja żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku i przed tym dniem ukształtowana jest jednakowo. Inaczej natomiast rzecz się przedstawia w aspekcie wpływu „cywilnych” okresów stażu emerytalnego na prawo i wysokość świadczeń wojskowych. Do wysługi emerytalnej żołnierza, który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, zalicza się (z urzędu) posiadane przed przyjęciem do służby okresy składkowe i nieskładkowe w rozumieniu ustawy emerytalnej (art. 16 ust. 1 w związku z art. 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Okresy te uwzględnia się w ten sposób, że emerytura wojskowa wzrasta o 2,6 % podstawy wymiaru za nie więcej niż 3 lata okresów składkowych poprzedzających służbę (a o 1,3 % za każdy następny rok i 0,7 % za każdy rok okresów nieskładkowych poprzedzających służbę). Tak ustalona emerytura podlega (na wiosek) zwiększeniu – w wyniku doliczenia okresów przypadających po zwolnieniu ze służby - o 1,3 % podstawy wymiaru za każdy rok zatrudnienia przed dniem 1 stycznia 1999 roku w wymiarze czasu pracy nie niższym niż połowa pełnego wymiaru czasu pracy oraz za każdy rok okresów opłacania składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe po dniu 31 grudnia 1998 roku lub za okres nieopłacania składek z powodu przekroczenia w trakcie roku kalendarzowego kwoty rocznej podstawy wymiaru składek na te ubezpieczenia

- pod warunkiem, że emerytura ta wynosi mniej niż 75 % podstawy jej wymiaru i emeryt ukończył 50/55 lat życia albo stał się inwalidą (art. 14 ust. 1 - 4 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych). Natomiast prawo i wysokość emerytury żołnierzy, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku, uzależnia się wyłącznie od okresów służby wojskowej, co wynika z art. 15a ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych. W konkluzji Sąd Najwyższy stwierdził, że żołnierz który pozostawał w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, może – w świadczeniu wojskowym - korzystać z „cywilnej” wysługi emerytalnej, natomiast przyjęty do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku nie ma takiego uprawnienia. Prima facie wskazana wyżej różnica (mniej korzystne zasady obliczania emerytury dla żołnierzy przyjętych do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku) mogłaby uzasadniać taki kierunek interpretacji art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynikałoby, że o prawie do pobierania dwóch emerytur decyduje data przyjęcia do służby. Oznaczałoby to, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza emeryturę przyznaną na podstawie tych przepisów, a w konsekwencji, że prawo do pobierania dwóch emerytur mają wyłącznie żołnierze, którzy zostali przyjęci do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku. Skoro emeryt korzysta ze wzrostu emerytury wojskowej z tytułu „cywilnej” wysługi emerytalnej, to oznacza, że zostaje zachowana zasada wzajemności składki i świadczeń w rozumieniu funkcjonującym w polskim systemie ubezpieczenia społecznego nawet wtedy, gdy włożony wkład nie jest wprost proporcjonalny do korzyści, jaką przynosi zwiększenie emerytury.”

Sąd Najwyższy w uzasadnieniu cytowanego orzeczenia wskazał również, iż „nie można jednakże nie zauważyć, że nie wszyscy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku, mogą faktycznie zrealizować uprawnienie do wykorzystania „cywilnej” wysługi emerytalnej. Wystarczy bowiem odpowiednio długa służba i wzrosty emerytury z tytułu szczególnych właściwości służby (art. 15 ust. 2 i 3) lub z tytułu inwalidztwa wojskowego (art. 15 ust. 4), aby - przy spłaszczeniu podstawy wymiaru emerytury wojskowej do maksymalnie 75 % (art. 18 ust. 1) - „cywilne” okresy ubezpieczenia w żaden sposób nie zwiększały świadczenia. W takim przypadku emeryt wojskowy, niezależnie od swojej woli, nie ma prawnej możliwości skonsumowania żadnego „cywilnego” okresu ubezpieczenia w wojskowej emeryturze. Podobnie rzecz się ma w przypadku tego rodzaju okresów poprzedzających służbę, krótszych niż rok (art. 15 ust. 1 pkt 2-4). W opisanych uwarunkowaniach emeryt wojskowy pozostaje w sytuacji identycznej jak żołnierz, który rozpoczął służbę po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku – jego emerytura jest obliczana wyłącznie w oparciu o wojskowy staż emerytalny. (...) Kryterium, które niewątpliwie zadecydowało o uprzywilejowaniu (pobieraniem dwóch świadczeń) żołnierzy, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku, to brak możliwości uwzględniania w wojskowej emeryturze jakiegokolwiek okresu „cywilnego” stażu emerytalnego. Kryterium to jednocześnie określa krąg podmiotów charakteryzujących się tą samą istotną cechą relevantną. Do tej grupy należą emeryci wojskowi, których wypracowane okresy składkowe i nieskładkowe nie miały żadnego wpływu na wysokość emerytury wojskowej, do nich zaś należą wszyscy żołnierze, którzy zostali powołani do służby po raz pierwszy po dniu 1 stycznia 1999 roku oraz niektórzy żołnierze, którzy pozostawali w służbie przed dniem 2 stycznia 1999 roku.

W związku z powyższym Sąd Najwyższy uznaje za właściwy taki kierunek wykładni art. 95 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, z którego wynika, że użyte w ust. 2. tego artykułu sformułowanie „emerytura (...) obliczona według zasad określonych w art. 15a albo art. 18e ustawy z dnia 10 grudnia 1993 roku o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych” oznacza odwołanie się do zasad obliczenia emerytury wojskowej określonych w tych przepisach, a więc z uwzględnieniem wyłącznie służby wojskowej, co z kolei uzasadnia prawo do pobierania dwóch emerytur „wypracowanych” niezależnie od siebie. Zatem o wyjątku od zasady pobierania jednego świadczenia nie decyduje data przyjęcia do służby, ale brak możliwości obliczenia emerytury wojskowej przy uwzględnieniu „cywilnego” stażu emerytalnego. Przy czym ten „brak możliwości” nie występuje wtedy, gdy emeryt wojskowy nie decyduje się na złożenie wniosku o doliczenie po zwolnieniu ze służby wojskowej okresów składkowych i nieskładkowych, choć mogą one zwiększyć podstawę wymiaru emerytury do 75 %. Wspólnym bowiem mianownikiem uzasadniającym prawo do dwóch świadczeń są uwarunkowania wynikające z przepisów prawa niepozwalające na wykorzystanie stażu „cywilnego” w emeryturze wojskowej, a nie wybór emeryta wojskowego.”

W niniejszej sprawie ubezpieczonemu do ustalenia emerytury wojskowej nie zostały zaliczone żadne okresy ubezpieczenia w powszechnym systemie emerytalnym. Podstawą do przyznania tej emerytury stanowił wyłącznie okres służby wojskowej i tym samym wobec ubezpieczonego nie ma zastosowania przepis art. 95 ust. 2 ustawy emerytalnej.

Staż ubezpieczeniowy w powszechnym systemie emerytalnym daje podstawę do przyznania ubezpieczonemu prawa do emerytury z tego systemu.

Reasumując ubezpieczony ma prawo wypłaty emerytury z powszechnego systemu emerytalnego i Sąd na podstawie art. 477¹⁴§1 k.p.c. zmienił zaskarżone decyzje (z dnia 3 października 2017 roku i z dnia 31 lipca 2018 roku) ustalając, że emerytura ubezpieczonego nie podlega zawieszeniu.

ZARZĄDZENIE

1) odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć:

a) pełnomocnikowi ZUS z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji,

b) pełnomocnikowi ubezpieczonego,

2) wypożyczyć pełnomocnikowi ZUS akta rentowe, zobowiązując do ich zwrotu w przypadku złożenia apelacji.

9 września 2019 roku